

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann. Anden Del. (Fortsat.)

„Han har gjort sit bedste — det var Synd at nægte ham det!“ — mumlede Volle. — „Jeg stod stiv og stum for ham, som en Mur, og vilde ikke lade mig rulle et Haarreb af al hans Kristendom, og da han endelig tog Næverne til Hjælp, var jeg i Lag med at tage igen, som jeg plejer; men aldrig har jeg kendt Mage til Karl — tryktede han mig ikke i Knae med et eneste Tag, saa han nær havde knust alle Benene i mig, og saa ryfede han mig i sin hellige Yver, saa det knagede i alle mine Ledemod. Vilde jeg ikke lade Sjælen ryste ud af min sælle Krop og fare til Helvede straks, som han svor paa, maatte jeg krybe til Korset for den forfærdelige Bisp — og saa forbandede jeg Gønduls Aander med alt Hedenstabs Ord for Ord, ligesom stærke Mester Jakob forlangte det.“

„Men naar er alt det Stet, Volle! du var jo ikke længer Tid hos Bispens i Borgestuen, end jeg behøvede til at fælde min Hest.“

„Længer Tid brugte han heller ikke haade til at omvende og døde mig“ — mumlede Volle. — „Det gik rask nok, og det var til stor Andagt for alle Huskarlene. Men Høstværk er Væstværk!“ — tilføjede han halvt sagte — „hvor godt det blev gjort, vil jeg selv se, før jeg tror det.“

„Men var du da virkelig aldrig kristenbødt før? Volle!“ — spurgte Svend Trøst. — „Du har dog sagt mig en Gang, du troede det.“

„Den Gang lå jeg, som en Hædning, Herre! siden jeg nu er bleven en Kristen, vil jeg sige jer Sandhed. Ingen af min Slægt er holdt over Daad, og vi har aldrig troet paa andre Guder og Helgene, end de brave Gønduls Aander, som jeg nu flammelig har bandet og gjort mig til Uvener.“

„Nu vil jeg se, hvad der er ved jeres Frue og alle Helgen, og om et saadant fint Sigtelse Jomfru har den Magt, Bispens siger. Hjælper hun mig nu ikke hestindet gennem Verden, saar jeg hjælpe mig selv, og det bliver sagtens Meningen. Den helligste Jomfru kan vel snarere trænge til Karlehjælp, end hun skalde tage sig af en lang Vømmel, som mig; dertil er jeg ogsaa for sort — hos Kvindfolk har jeg aldrig gjort Lykke.“

„Nej, Volle, omvendt har Bispens dig ikke, hvor vældigt han saa har rystet din Krop; det mærker jeg nok“ — sagde Svend Trøst. — „Men vis dig nu som en god Kristen i Gerningen og udspejd Lejligheden i Klosteret! Den Dag i Morgen skal afgøre min Stæbne.“

„Det er, til visse, en from Gerning, I har for, unge Herre!“ — mumlede Volle og trak paa Stuldrene. — „Saa stærke Mester Jakob jer fat, vil han nok lære jer det. Dog det maa I selv om! Bedstemoders Urt svarer jeg for. Der har I den!“

Derpaa mumlede han noget ved sig selv og rakte Svend Trøst en lille grøn Flaske. „Harde jeg kun ikke bandet Gønduls Aander, skulde alt gaa godt. Ved du I den hellige Jomfru saa os bi! Jeg er lidt fremmed endnu i hendes Tjeneste.“ Derpaa sporede han sin Hest og red forud.

Trettende Kapitel.

D-Kloster, den nyvarende Herregaard Ogholm, laa enlig paa den lille Ø i Limfjorden, der kaldtes Vland, men som nu ved Dæmninger og Sluser er landsfast med Vendskjælet. Det var et rigt og anseeligt Kloster for Nonner af Benediktiner-Ordenen og stod under Kronens særdeles Beskyttelse. Det bestod af en gammel, streng Priorinde, der havde den magtige Prior Andreas Petri til Medhjælper. Prioren selv besøgte kun af og til de fromme Søstre, som deres Strikfader; men siden Klosteret i Gerts Lovløse Tid var bleven plyndret og næsten afbrændt af de løsløse Krigsfolk, blev det nu paa Kronens Befølgning omhyggeligt bevogtet af en Klosterdægt, der opholdt sig i Fisterhusene ved Fjorden, hvor de tillige gjorde Tjeneste som Fisterere og passede Klosterets rige Aalegaard.

Zulemorgen faas den forte Svend blandt de festlig pyntede Landsfolk fra Kysten om Limfjorden, som i en stor Mængde Baade var tomme til Vland, for at høre Prior Andreas holde Frommesse i Klosterkirken, hvor Nonnerne, uet af Menigheden, var til Stede paa et tilbøjet Pulpitur og forhøvede Gudstjenesten ved deres gudelige Sang. Saa snart Messen var ude, forlod den forte Svend Kirken og gik sig i Snael med Klosterdægten, hvorpaa han atter fælede bort fra Ven med de fremmede Kirkelegere.

Ved Hjemmesen var Klosterkirken, som sædvanlig, besøgt af Egnens fornemste Herkaber, og da der om Aftenen ringedes til Aftens, landede Svend Trøst paa Vland og steg i sin pyntelige Ridderdragt i Land med et Hjul af otte Svende, medens den forte Svend og to Mand blev tilbage ved Baaden. Klosterdægten, der stod, tolv Mand stærk, ved Kirkeporten, gjorde ærbødig Plads for den fornemme Herre og hans Hølge. I Waabenhuset satte Svend Trøst hemmelig den lille, grønne Flaske for Munden og tømte den rask ud i et Dragt.

Da Svend Trøst traadte ind i Klosterkirken, tonebde Nonnerne's dejlige Stemmer fra det lukte Pulpitur. I den Skønne af dem alle genkendte han Jomfru Agnetes herribende Stemme, saaledes som den endnu klang ham i Sjælen fra de glade Zuletter paa Bjørnsholm, naar Agnetes klare Barneflemme gennemtonede Kapellet med Englebudsstabet om Frelsens Fødsel, medens han selv blandede sin Røst med de rene Barneflemmer og syntes at se Himlen aaben og Guds Engle fare ned til Hyrderne med det store Evangelium. Erindringen om hin fromme, uslybige Barndomsstid trænge sig med disse Toner med bebrejdenbe Demod til hans Inderste, og den Hensigt, hvori han nu knæ-

lede i en kristen Kirke paa den højhelige Zulefest, forekom ham i dette Øjeblik saa værdifuld, at han gyste for sig selv og syntes forfoglet af onde Aander. De fromme Toner vedblev; men de blev nu til Dødens og Forbømmelsens Varseltøner i hans angste Sjæl. Han blev blegere og blegere. Kirken lød rundt for hans svimle Blik, og det var ham, som Altertafelen og alle de hellige Billeder vendte sig. Han syntes, han var hin frække Havmand, der vilde røve den uslybige Agnete, og at han fra en kristen Ridder var forvandlet til et ugubeligt Uhyre. Den tolde Svend sprang fra hans Pande; han for op og vilde styrte ud af Kirken; men det var for sildigt. Den Dvalerist, han i Følge sin listige Plan havde udtømt, for som stinbød at blive bragt ind i Klosteret, kunde i hans spændte, urolige Stemning ikke virke indbydende, men kvalte ham som en dræbende Gift. „Jeg dør!“ — raabte han og svimlede — „talb Prioren! jeg vil straffe min store Synd!“ Men hans Svende, der var uberejtede om hans Plan, troede, det var List og Forskillelse; de smilede hemmelig under Skindtapperne, medens de med tilshneladende Uro og Angest kom deres Herre til Hjælp. Den fremmede Ridders Udraab og betænkelige Tilstand vakte stor Opmærksomhed i Klosterkirken. Sangen ophørte fra Pulpituret, og Nonnerne tigebe nopsgerig ud gennem Sprinkelværel. Et dampet Strig høretes iblandt dem tilligemed Priorindens strenge Slemlme, der befalede dem at gaa til deres Sæder. Prioren forlob Højsalteret og traadte ned i Kirkegangen til den fremmede Ridder, der virkelig saa ud som en døende.

„Mig ster min Aet!“ — flammede Svend Trøst med stæbe spagere Stemme, idet han foldebe sine Hænder mod sit Bryst og sank paa Knae i Priorens Arme — „det er den rejsfærdige Guds Dom — det er min egen Formastelse og Ugubelighed, der volder min Død — hør! hør! — Englen talder mig til Døden og Dømmen. — Jeg giver alt mit Guds til D-Kloster — her vil jeg begraves — beber for min Sjæl!“ Med disse afbrudte Udraab sank han uden Livstegn for Priorens Fødder, og nu begyndte først hans Svende at finde Sagen helt betænkelig og tvivle paa, at dette kunde være List og Forskillelse. De havde ham alle hjertelig kær; deres betæglende Sorg blev nu sand og virkelig.

Hos den unge, blege Ridder var der intet Spor til Liv. Han laa plufselig som et Lig, udstrakt paa Kirkegulvet, og alle Forsøg paa at bringe ham til Live var frugtesløse. Prioren erkundigede sig om hans Raad og Stand, og da han hørte, han besad Formue og betydeligt Gods, tog han højtidelig de fremmede Svende og alle tilstedeværende til Vidner paa den afbedes sidste Ord, hvorefter han skulde begraves her, hvor han var død, og alt hans Gods tilfælde Klosteret. Paa Priorens Befaling blev der hentet en Ligbaare fra Waabenhuset; derpaa blev den døde Ridder lagt midt i Kirkegangen, for Lagen og Votals, for Sjælensløse og Vigliger lovede den geistlige Herre at sørge, og da ingen længer tvivlebe paa, at den unge, smukke Herre jo havde opgivet Aanden, bød Prioren alle forlade Klosterkirken. Derpaa lod han Kirkedøren lukke og forlob selv tilfjeldt den øde Kirke gennem Inngangen til Klosteret, som han selv lukkede efter sig.

Denne usædvanlige Begivenhed havde sat alle de betæglende unge Nonner i saa stor Bevægelse, at den strenge Priorinde havde Møje med at bringe den sædvanlige Rolighed og Orden, tilbage. Alle vilde de se den unge Ridders Lig og tænde Lysene ved hans Baare. Hvem han var, og hvad det var for en stor Synd og Ugubelighed, han havde anlagt sig for i sin Dødsstund, var de meget begærlige efter at erfare. Da Prioren en Time efter traadte ind i Refektoriet, hvor de alle var samlede, plagede de fromme Søstre ham med tusinde Spørgsmaal, som han tilfjeldt med alvorlig Strenghed frabad sig, medens han med Priorinden aftalte alt, hvad der nu maatte foretages, for at fjerne Klosteret den betydelige Sjælgæde, og hvorledes man ved denne usædvanlige Lejlighed havde at forholde sig.

De indviede Nonner sad ved Bordet i deres forte Dødensdragt, med det ærbare Hoved-Overslag af forti Linned, og lyttede nysgerrig til Priorens og Priorindens Samtale. Men midt iblandt dem sad en Novitse i en hvid, værdslig Kjortel; hun var overordentlig dejlig, men dødbleg, og hun sad som et Marmorbillede ved Bordet med en tilbagestrængt Taarestrøm i de stille, mørkeblaa Øjne. Det var Jomfru Agnete fra Bjørnsholm, som om otte Dage stulde være Ridder Pøbebusch's Brud og nu havde set og kendt sin uslybige Barndomsdøds døende Stillelse i Klosterkirken. Hun hørte intet af hvad der blev sagt, særend alle de indviede Nonner havde forladt Refektoriet og Priorindens strenge Røst lød skarpt befalende i hendes Øren: „hent Liglagnerne til vor døde Gæst, Jomfru Agnete! Maaste kan I saa mer Lytt til at opsløbe eders Pligter og til at aflyde eders Fr. Faders Bille, naar I en Gang ser Døden under Øjne. Jeg er ked af eders Griller og Haardnaktheds. Det er dog ikke for Guds Skyld, I haaber den hellige Vgtesland! men fordi I er et egenfindigt Verdensbarn. Det kan være ede gaanligt at meblage et alvorligt: „Memento mori!“ naar I nu snart skal ombytte dette Fromhedens og Ushlybigheds Ushyl med den forfængelige Verden. I skal tænde Lysene ved den døde Ridders Baare!“

„For den døde frøgter jeg ikke, fromme Priorinde!“ — svarede Agnete og for hastig op med et sjælligt Udbrud af smertelig Glæde, idet den længe tilbagestrængte Taarestrøm styrtebe ud over hendes blege Kinder. — „Siød det til mig, skulde jeg selv begraves i D-Kloster — og ligesaa snart som den fremmede Ridder.“

„Det mener du ikke med, Barn!“ — svarede Priorinden, — „dine Taarer stulle mig ikke. Jeg kender nok den lunefulde Ungdom: du vil de unge Piger straks, naar de ikke kan faa den Brudgom, de helst vil have; men de smyklebe dog heller med Brudekronen, end med Dødningskransen eller det forte Hovedblin. Efter hvad din Fader har meldt mig, har du i din Barndom halvt om halvt leget Hæstem med en ung, forvildet Væbner, hvis Raad han ej engang vilde nævne; men han har bedt mig sige dig, at hin unge Jufentast, der har sat dig de uslybige Griller i Hovedet, nu er freeløs og kan vente at dømmes fra Livet, som Parkgangsger og Folkeopdræter. Kun din Ushlybighed mod Kongens og din Faders Bille kan maaste formilde det unge Mennekes Stæbne.“

„Hans Stæbne raaber ingen jordist Konge for“ —

sagde Agnete bestemt — „og min Bille skal intet Mennekes bøjle. Vil man bruge Magt, skal man tun sløbe mig afshjælet til Brudestamlen. Jeg gifter mig nu aldrig. Jeg vil dø i et Kloster, helst i dette, hvis det maatte forundes mig. Vær saa streng, som I vil, fromme Frue! paaleg mig alle de Bødsøvelser, I kan oplynte! Lad mig faste og gaa barfodet i Frost og Sne! Lad mig vaage over Lig og hufsette mig med Boenitetsføben! — men ublød mig ikke af disse hellige Mure! Alt mit Mødernegods vil jeg give til eders Kloster — und mig kun her en Grav!“

„Et forunderligt Sind, Fader Prior! en højt beghnderlig Fromhed!“ — sagde Priorinden til sin geistlige Raadgiver og traadte til Side med ham — „saa bestemt har hun endnu aldrig ytret sig. Klosterets Velsford gør os det nu til Pligt at undersøgte hendes fromme Begæring og udbride hendes Sjæl fra den forfængelige Verden, de store og magtige vil føre hende tilbage til. Vilde I paalegde eder at tale den fromme Novitiss Sag for Kongen og hendes Frænder og forestille dem, at de vil dræbe et Menneke eller berøve Himlen en Sjæl ved at mobfætte sig hendes gudelige Ønske“ —

„Det er min Pligt saa vel mod den betrængte Ushlybighed, som mod eder, Fru Priorinde! og denne gudelige Stillelse“ — hvilede Prioren med et listigt Smil. — „Jeg drager i denne Time her fra, og nu i et dobbelt VelsfærdssAnliggende for D-Kloster. Værsørg imidlertid den fremmede Ridders Forbefærd efter vor Aftale! Han var en Frænde, som du nu vide, af den forbovne Ridder Ebbesen; hans Guds kunde let blive indbraget under Kronen. Nu haaber jeg at frelse det til gudelig Brug og — til vor Administration. Fred være med eder!“

Derpaa forlob Prioren Refektoriet, og Priorinden hendebebe sig nu særdeles mild og betæglende til den uslybige Pige, der stod hensusket i sin granselsøe Sorg og stirrede paa den hellige Benediktis Billebe over Kaminen, medens den hele Verden horismeltebe for hendes Blik.

„Vær træstlig, mit fromme Barn!“ — sagde Priorinden og klappede hende med den tørre Haand paa kinden. — „Jeg ser, vor hellige Ordens Patron har vidunderlig draget dit Sind og Hjerte til sig. Med hans Frøben hos de himmelske Magter og den værdige Priors Bestræbelser hos denne Verdens Herre, haaber jeg, det skal lykkes os at beholde dig her hos os og befrt dig fra den værdslige og lødelige Forbindelse, der er dit gudelige Sind saa forhad. Du skal ikke blive strengt behandlet. Jeg fritager dig ogsaa for Ligdagten i Nat. Rei betænt, sammer det sig ej engang for en tilkommende Søster af vor hellige Orden. Sels en død, ung Ridder kan endnu besidde et Slags Aufsende Stæbne, som funde være det unge, ubevogtede Hjerte farlig. Jeg vil lade Klosterdægten vaage hos Viget.“

„Nej, nej, Fru Priorinde!“ — udbrød Agnete heftig — „jeg vil se den døde — jeg vil tænde Lysene ved hans Baare — jeg vil vaage over hans Lig! Døden — kun Døden vil jeg have for Øje!“ — tilføjede hun befinligere. — „Stal jeg blive hos eder, maa I ikke nægte mig denne min eneste Trøst!“

„Det nærer tun din Tungstindighed, mit kære Barn! og kan stæbe din Helbred. Ratten er intet Mennekes Ven; og vaage en kold Julenat over Lig i den øde Kirke; vilde jeg ej engang for Alvor paalægge den stærke Synderinde. Jeg vilde ved den Trusel tun bevæge dig til Ushlybighed mod dine værdslige Forefætte. Men nu, da du saa bestemt har fastet dig i den hellige Benediktis og vor Frelsers Arme, har du ingen lødelige Forefætte i Verden. Sels din Ushlybighed mod Kongen og din Fader er en from Standhaftighed og en højt priselig Ushlybighed mod din tilkommende himmelske Brudgom, hvorfors jeg ingen Straf eller Bød kan paalægge dig.“

„Men jeg ubbeber mig denne Waagenat, som en Naade, æble Fru Priorinde! som en Barmhertighed mod en uslykkelig, der intet andet Haab har i Verden, end Graven, og intet kærere Billebe at fæste sit Øje paa, end den døde“ —

„Nu vel, saa vil jeg følge din tungstindige Grille, mit Barn!“ — sagde Priorinden estergivende — „du skal se, jeg intet Ønske vil nægte dig, selv ej det urimelige, naar du vil være standhaftig i din fromme Beslutning og blive en Søster i vor stille Trøstens Vølg, Gal med Gud da! bred Vorlagenet over Viget! tænd Lysene ved den fremmedes Baare! Men tom saa tilbage og gal til No! Lad tun Synet af Dødeligheden og Forgangeligheden af alt jordist bestyre dit gudelige Forsæt!“ Derpaa tog Priorinden hende ved Haanden, og de forlobe begge Refektoriet.

Hin giftlignende Drif, der havde bragt Svend Trøst i den Tilstand, hvori han befandt sig, var ingen sædvanlig Dvalerist, men et højt farligt, alle Livstræfter lammebe Bedøvelsesmiddel, der i Forbindelse med en heftig Sindsbevægelse lettelig kunde frembringe Døden. Under sædvanlige Betingelser var dens Virkning dog ligesaa kortvarende, som voldsom. En Time efter at Prioren havde forladt Svend Trøst, som Svend, i den tilslukte Kirke, tom det standsebe Blod i den stinbødes Hjerte atter i Bevægelse; hans Øjne aabnebe sig, og han stirrede ud i den øde Kirke, som et svagt Maanestirn ophyste, dog uden endnu at kunne rejse sig fra Ligbaaren. Han var stiv og gennemsniet af Frostfulden; først efterhaanden tom han til dunsel Bevidsthed om hvor han var og hvad der var hændet. Endnu laa han ubevægelig paa Ligbaaren og stirrede hen for sig i den dunke Klosterkirke. Alle Forestillinger om det forbigangne og nærværende sømmebe i ubeftemte Taagestillelser for hans Sjæl. Det foretom ham som han var død, men at hans Sjæl dog endnu var sængslet til det døde Levede og ikke kunde forlade det, før han vidste, om den skønne Agnete havde elstet ham i denne Verden og stulde forenes med ham en Gang i Aandernes Rige. Medens han laa i denne halvbevidste Mellemtilstand mellem Liv og Død, fornam han en lydelig Hulten og fælte sit kolde Ansigt væbet af en heb Taarestrøm. „For min Skyld er du død, du evig elstede!“ — tonebe Agnetes klagenbe Stemme i hans Øre. — „Du tom for at befrt mig, du kærte Sjæl! og du vidste dog ikke hvor højt Agnete elstede dig. At! jeg nægtebe dig grusomt din sidste Bøn — det eneste Ord, der kunde give dig Trøst og Haab i vor Stiksmisse. — Nu tør jeg først sige det; men nu hører du det ikke, kære, Svend Trøst! Verden ejer ingen Sjæl, der var mig kær, som du — dig eller ingen vilde jeg tilhøre i denne Verden — du var min Tante og min Drøm fra jeg var lille. — At! kære, kære Svend Trøst! Lad mig nu trolove mig med dig paa din Ligbaare! — Lad min Sjæl flyde med dig til det salige Paradis!“

Under disse lidensfælelige Kærlighedsord, som afbrødes af Suet og Taarer, greb hun hans kolde Haand og satte en Ring paa hans Finger. Men nu gennemstrømmebe den saligste Følelse hans stivnebe Lemmer. Han havde hørt hvert Ord. Bløbet tom tilbage i hans Kinder og Sjælen i hans stivnebe Blik. Han rejste sig halvt paa Waaren og udbrøbe sine Arme mod den forbaudebe Jomfru, der dog et Øjeblik forfærdet ved tilbage. Liglagenet faldt hende af Haanden, og hun var nær ved en Aftmagt. I det dobbelte Lys af Maanestirnet og Skjæterne, hun havde lændt om hans Baare, var det, som den døde hørebe sig i forklaret Glans for hendes Øjne, men dog med hin Aandbeverdens ubegribelige Rødsel, som selv i det kærtebe Genfærd maatte overvælde den svagere Mennekenatur.

„Frøgt ikke, Agnete! jeg lever!“ — udbrød Svend Trøst og rejste sig helt op — „din Kærlighed har givet mig Livet tilbage — nu er du min Brud for Guds Afsyn! — O! for dette salige Øjeblik kunde jeg dø tusinde Gange! — Nu ved jeg, hvad jeg dog altid haabebe — Agnete elster mig — der er Sandhed og Kærlighed til — tun derfor tom jeg hid — tun derfor vilde jeg gaa en Døds-kamp igennem i denne Kirke!“

„Du lever! — store Gud! er det muligt!“ — udbrød Agnete i den højest Hentyttelse og stiplebe i hans Arme. Snart vidste hun alt, og de lykkelige elstende glemte nogle Øjeblikke enhver anden Tænte, end deres gensidige Kærlighed og Lykke.

I Gravhøjspladsen om den forladte Ligbaare stode de elstende Arm i Arm og hvilede fortrolig om deres Liv og Glæde. Over Nonnerens Gravstene møbtes deres Læber første Gang med den første Kærlighedsstillaelses fortryllende Betendelser. Nu tilstod ogsaa Svend Trøst med den afgøste Synderens Frimodighed, hvad der under det hellige Aft havde angstet ham, som saa stor en Synd og Ugubelighed. Hans Plan var ikke blot at faa Bisped om Agnetes Kærlighed, ved selv at se hvad Indtryk hans formentlige Død gjorde paa hende, men i ethvert Tilfælde selv med Magt, at korrige hende fra Klosteret og udbride hende af en forhadt Medbejlers Arme. Han behøvede nu ikke mange Overtalelser for at bringe Agnete til at understøtte Udsørelsen af hin Bortførelsesplan, som han næsten havde opofret sit Liv for. Hun betragtebe sig allerede som hans trolovede Brud og havde fast besluttet at bele hans Stæbne. At han virkelig var freeløs og truet paa Livet af Kongen, hørte han nu af hendes Mund! men denne Ushlytte forenebe dem endnu inberligere. Han stuldebe Vokstærterne ved sin Ligbaare og fælte sig fuldkommen frist. Han slog sin Kæppe over sin kærtebe Brud, og hun viste ham nu en Udvej til Flugt, som han i sin lidensfælelige Yver ikke havde tænkt paa Kirkegaarden og naadebe, ubemærkede af Vagten, den øde Kyst af Limfjorden, hvor den forte Svend med god Tro paa sin Dvalerists Ushlybighed, tillige med Ebbefens Stridsmand, endnu ventede ved Baaden.

Jnden man i Klosteret havde lærtet hvad der var stet, sad Svend Trøst og Agnete til Hest paa den anden Side af Limfjorden, og inden det blev Morgen anden Zule-dag — vare de lykkelige elstende i Sitterhed paa Brattingborg.

Ebbefens modtog dem med faderlig Mildhed, og hans Husfru stuldebe kærlig den skønne Agnete i sine Arme; men stærke Mester Jakob holdt en streng Straffeprebilen for den driftige, unge Ridder. „Det gaar, min Gud og Herre! aldrig godt!“ — sagde han tilfjeldt pustenbe. — „Det ee en Dumdriftighed uden Lige. Men har I nu gjort hvad I vil, min unge Ven! saa maa I tage hvad der følger paa. Rei betænt!“ — tilføjede han mildere — „eders Sager stode alt saa stet, at I fast ikke kunde gøre dem værre. Nu, da Ushlyten er stet, ser jeg intet andet Raad, Fa'er Ebbesen! end vi lægge de unge, forvildebe Mennekers Hænder i hinanden og bede vor Herre være dem til Hjælp og Skjold, hvor Menneker ikke kan hjælpe. De faa nu dele den Ushlytte sammen, som Gud Almægtigt har bestilket! Siben jeg ser, de har hinanden saa kær, skal de dog have nogle gode Dage i denne Verden; og vil paa mit eget Ansvar lyse Kirrens Beskjæftelse over dem og erklære dem rette Vgtesfolk at være.“

Svend Trøst tryktede den bjærve, ærlige Bishops Haand til sine Læber, og da Mester Jakob om Aftenen forlob Brattingborg, fulgte Svend Trøst og hans ægteviede Husfru ham med de kærtebe Afstedsord med af Højestofbroen. Huskarlene naadebe i Borgestuen, og der lød Jubel og Brysluspåglæde inden for Brattingborgs forte Mure, medens der foer Jibbud fra Priorinden i D-Kloster til Kongen og den magtige Sti Andersen om den døde Ridders Forsindelse med Ridder Pøbebusch's Brud og om det forbovne Angreb, der var stet paa D-Klosterets Fred, trods Kronens magtige og hellige Værg.

(Fortsattes.)

Alle Tilbageumtre af „Dansekeren“ med Fortællingen „Prins Otto af Danmark“ vil ikke kunne faas: Entelte haveb. Bogen faas, naar færdig, i Omflag 80 Cts., indbunden \$1.20. Bestillinger modtages.

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

I Omflag 80 Cents.

Indbunden \$1.20.

Eri Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.